

Sygn. akt III KK 112/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 marca 2019 r.,
sprawy **A. W.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 września 2018 r., sygn. akt II AKa [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt II K [...]

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. –
Kancelaria Adwokacka w S., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści
osiem złotych), w tym 23% VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji;**

**III. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt II K [...],
uznał A. W. za winnego tego, że w dniu 27 marca 2016 r. w P. przy ulicy W. [...],
działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia byłej konkubiny K. S.,
poprzez wyprowadzenie ciosu siekierą z ostrzem wymierzonym w kierunku jej
głowy, uchwycenie pokrzywdzonej za włosy i przyłożenie ostrza siekiery do jej szyi,
wielokrotne uderzanie jej pięściami w okolice twarzy i górnej części klatki

piersiowej, kopnięcie w rękę, a także co najmniej trzykrotne zadanie jej ciosów śrubokrętem, o długości metalowego grotu 8 cm, w tym jednego w kierunku twarzy zasłoniętej dłonią oraz dwóch w plecy, usiłował pozbawić ją życia, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na uchylenie się przez pokrzywdzoną przed ciosem wymierzonym siekierą, działania obronne podjęte przez pokrzywdzoną oraz działania ich małoletnich dzieci, polegające na wzywaniu pomocy skutkujące jego ucieczką, powodując u K. S. obrażenia ciała w postaci: powierzchownej rany głowy w okolicy ciemieniowej lewej, podbiegnięć krwawych w obu okolicach jarzmowych, otarcia naskórka w okolicy lewej skroni o długości około 4 centymetrów, otarcia naskórka na lewym policzku, liniowego otarcia naskórka na bocznej lewej powierzchni szyi, podbiegnięcia krwawego w okolicy powłok klatki piersiowej, dwóch otarć pasmowatych naskórka na plecach w okolicy lewej łopatki o długości 10 centymetrów i 5 centymetrów, obrzęku lewego nadgarstka, przerwania ciągłości powłok skóry na wewnętrznej stronie lewej dłoni, obrzęku dolnej części przedramienia prawego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 lat pozbawienia wolności;

na podstawie art. 62 k.k. orzekł o sposobie wykonania kary w systemie terapeutycznym, a ponadto na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej K. S. na odległość mniejszą niż 50 m oraz kontaktowania się z nią w jakiejkolwiek formie przez okres 5 lat i na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od niego na rzecz pokrzywdzonej kwotę 7000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyrządzoną przestępstwem.

Po rozpoznaniu apelacji złożonej od tego wyroku przez obrońcę A. W., Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 3 września 2018 r., sygn. akt II AKa [...], zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od w/w wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] kasację wniósł obrońca A. W.. Zarzucił w kasacji rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć

istotny wpływ na treść wyroku, a to przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Prokurator Rejonowy w B. w pisemnej odpowiedzi na kasację, wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Trafnie wskazuje oskarżyciel publiczny w pisemnej odpowiedzi na kasację, iż podniesiony w kasacji zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., cyt. „stoi w jawnej sprzeczności z treścią wnikliwie sporządzonego uzasadnienia. Poczynione zostały w nim obszerne rozważania, wykazujące bezzasadność stawianych zarzutów apelacyjnych. Sam fakt, iż skazanemu oraz jego obrońcy nie podoba się ocena dokonana przez Sąd odwoławczy, w tym zwięźłość w formułowaniu przyjętego stanowiska, nie stanowi automatycznie, że Sąd ten odniósł się do zarzutów apelacji w sposób lakoniczny. Skarżący skupił się bowiem jedynie na ocenie poszczególnych fragmentów uzasadnienia wyroku, nie traktując go jako całości, które odczytane jedynie w taki sposób może stanowić podstawę do oceny prawidłowości dokonanych w nim rozważań. Tym samym całość zarzutów przedstawionej kasacji jawi się jako próba dokonania wzruszenia poczynionych przez Sąd I instancji prawidłowych ustaleń faktycznych.” Należy podzielić też spostrzeżenie oskarżyciela publicznego, iż cyt. „całkowicie chybione są rozważania Autora kasacji dotyczące celowej współpracy Sądów ukierunkowanej przeciwko skazanemu, przejawiającej się przede wszystkim w biernym wykonywaniu poleceń Sądu Apelacyjnego przez Sąd Okręgowy. Zgodnie z art. 442 § 3 k.p.k. sąd, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania, związany jest zapatrywaniem i wskazaniem sądu odwoławczego co do dalszego postępowania. Sens normy określonej w art. 442 § 3 k.p.k., jest więc taki, że udzielone przez Sąd II instancji w trybie tego przepisu zalecenia, chociaż nie ukierunkowują treści rozstrzygnięcia Sądu *a quo*, zawierają jednak wskazówki o charakterze metodycznym i polecenia co do sposobu, w jaki należy przeprowadzić ponownie postępowania rozpoznawcze, aby końcowym jego efektem był wyrok, oparty na prawidłowym oraz wszechstronnym rozważeniu wszystkich relewantnych okoliczności i aby było to rozstrzygnięcie sprawiedliwe.

Tym samym nie można stawiać zarzutu Sądom rozpoznającym sprawę, że w ten sposób udaremniono działania obrońcy, które z góry skazane były na niepowodzenie. Procedowały one zgodnie z prawem i w jego granicach, dzięki czemu zapewnione zostały wszelkie gwarancje procesowe przysługujące skazanemu” (cytat ze strony 2 – 3 pisemnej odpowiedzi na kasację). Autor kasacji zdając sobie sprawę, że w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia, nie można podnieść zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, tak skonstruował kasację, iż tego rodzaju zarzut „ukryty jest” w podniesionych zarzutach obrazy przepisów prawa procesowego (art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.), które to zarzuty sprowadzają się w istocie do żądania dokonania ponownej kontroli, tym razem przez Sąd Najwyższy, ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy w S. co do przypisanego A.W. czynu, w tym i rodzaju zamiaru jego działania. Jasnym jest przecież, że kontrola kasacyjna nie może obejmować: ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, zasadności oceny dowodów i wysuniętych z tej oceny wniosków, oceny wiarygodności zeznań świadków dokonanej w ramach zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), jak również samego kwestionowania treści opinii biegłego i polemiki z jego wywodami. W orzeczeniach Sądu Najwyższego, od wielu już lat, dominuje stanowisko, iż Sąd Najwyższy orzekając w trybie kasacji nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i na podstawie własnej oceny kontrolować poprawności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy, nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł postępowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy, kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (por. St. Zabłocki, Przegląd orzecznictwa Sądu Najwyższego – Izba Karna, Palestra 1997, nr 1 – 2, s. 209). W tej sytuacji za nieskuteczne musi zostać uznane powtarzanie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia – kasacji, zarzutów stawianych wcześniej w apelacji wniesionej przez obrońcę od skazującego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt II K [...] (por. proste porównanie treści apelacji z zarzutami kasacji). Lektura pisemnego uzasadnienia, zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 września 2018 r., sygn. akt II AKa [...], które liczy 31 stron, wbrew stanowisku Autora kasacji, dowodzi, iż ten Sąd w dostatecznym stopniu, rozważył wszystkie wnioski i zarzuty zawarte w apelacji obrońcy A. W., gdzie zarzucano obrazę przepisów: art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 201 § 1 k.p.k., art. 187 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., a także art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. oraz art. 15 k.k.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.